
Prædiken til Paaskedag

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Prædiken til Paaskedag	4
Påskedag	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Prædiken til Paaskedag

Påskedag

Prædikedag Påskedag

Prædikested Vedersø Kirke / Stadil Kirke

Prædiken ID Px-46

Kilde KMF-nr. 14.23.10 (På bagsiden salmenumre til Vedersø (V) og Stadil (St) kirker)

Paaskedag.

Der er mange Menn., der ikke tror paa Opstandelsen, ikke tror paa en Tilværelse efter Døden, ikke tror paa det evige Liv. En besynderlig Gruppe Menn. — den spænder fra den allerklogeste Professor til det allerdummeste Mæhæ. Ja, man kunde maaske dele Menneskeheden i de tre Grupper: de, der tror paa et evigt Liv, de, der tror, der ikke er et Liv efter Døden, og de, der er ligeglade. Jeg skulde tro, den sidste Gruppe er den største — de, der lever deres fattige Jordeliv og har nok i det og dør uden videre — eller maaske bliver de syge, faar en Anelse om, at det bærer mod Døden, bliver bange, taber Hovedet, sender Bud efter Sakramentet, og Præsten kommer, og hvad skal han gøre, det Skrog? han kender tit næppe saadan et Menneske, tør ikke dømme om, hvad der maaske bor i det, han har heller ikke Mod til at nægte en døende Sakramentet, synes han; saa faar han, den syge, X's hl. Legeme og Blod og sover hen i den Forvissning, at hvis der ikke er noget bagefter, saa kan dette her da aldrig skade, og hvis der er noget, ja, saa skal det jo nok være godt nu. Væmmeligt, min Venner, væmmeligt. Og hvor forfærdeligt tager ikke en Menn. fejl i denne sin Slutning, at hvis der er noget andet Liv, saa skal denne Brug af Sakramentet nok gøre det godt — nej, ondt gør det; for det er en taabelig, en letsindig Omgang med Nadveren; og taabelig, letsindig Omgang hævner sig altid, men den hævner sig ti- og tusindfold naar den er med det hellige, naar det er taabelig letsindig Omgang med selve det hellige. Og disse Menn's Liv er egentlig det samme som dette sidste — det er en taabelig letsindig Omgang med det hellige. Hvorfor gør Menn. dog noget, som de ikke mener med? Og alligevel — mener med — Ja, saadan gjorde jo deres Far og deres Far før ham — de lader det gaa i den gamle Slendrian, de gør sig ikke den Ulejlighed at

tænke over Tingene — lad det saa være — lad dem saa leve i deres Vanekristendom, hvis de har nogen, lidt er vel bedre end slet ingenting, skønt jeg ved snart ikke — men nu den anden Gruppe, vi talte om, de Menn., der siger det ærligt: Vi tror ikke paa Opstandelsen, tror ikke paa noget Liv efter dette, tror heller ikke paa, at Gud er til. — I en viss Forstand holder jeg meget af de Folk, naar de siger det ærligt. Aabenhed, Ærlighed, Redelighed, det er Egenskaber ved et Menn., jeg sætter overordentligt højt. Men saa skal de sandelig ogsaa være; saa skal de melde sig ud af denne Folkekirke, som jo saa efter deres Mening er een stor Vildfarelse; saa skal de lade være med at komme med deres Børn til Daaben, som jo saa bare er noget Vrøvl, Menn. har fundet paa, saa skal de holde sig fra Guds Hus, for dær bor jo ingen; saa skal de bestemme, at de vil borgerlig begraves; for hvorfor skal dog det sidste, der siges ved dem af Menneskemund være en Plakatløgn: af Jorden skal du igen opstaa. Alt det skal de lade være med; for at gøre det det er jo kun at drive Grin med Gud! Jamen han er jo ikke til. Nej. Men saa er det at drive Grin med dem selv; at nedværdige sig selv er det, at gøre sig til en Hykler, en Løgner selv — fy da, hvad er det, hvad maa det være for et hæderligt Menn. en Gru at leve i et Forhold, der tvinger ham til at miste al Agtelse for sig selv. Og videre skal disse Menn. vide, at naar de lægger deres kære i Graven, saa er det kun noget, man foretager sig for at slippe for Lugten etcetera, og naar de selv engang jordes, ligeledes — ja, det skal siges haardt og fast til dem, som det er: Naar du dør, du Menn., der ved, at der ikke er noget Liv efter dette, saa er du jo bare som et selvdødt Svin, der smides paa Møddingen til at raadne. Og saa er det forbi. — — Men saa er der den tredie Gruppe tilbage, dem, der tror paa det evige Liv; det er dem, for hvem Dagen i Dag er Aarets største Højtid; for i Dag var det jo, han sprængte alle Dødens Baand i Dag var det, Livet vandt sin evige Sejr; han fik Lønningen for sin store Troskab i sin Gerning, han rejste sig fra de døde, hvor Syndens og Mørkets Magter havde sendt ham hen og troet, de kunde holde ham nede — ha, de tog fejl: aldrig sker der i Verden den gode noget ondt — han er opstanden fra de Døde opfaren til Himmels, sidder ved Almagtens højre Haand og bier paa Timen da han skal komme igen for ved sin Dom at drage alle til sig, som hans Forjættelse lød det engang alle saa mange som fik Magt til at vorde Guds Børn. Ja, til dem, der har Troens Visshed, jer, der føler det dybt og varmt i jert Hjerte, at der er en Guddomsgnist i jer, der aldrig kan slukkes, at som han opstod, skal I opstaa og skinne som Solen i jeres Fars Rige, at Gud gav ikke sin Skabning Livet for at den skulde bruge det til at dø med, at den Evighedsspire, som den store Gartner saaede i jeres Hjerter i den hellige Daab, at den vil gro og blive til et herligt Træ, der skal bære tunge Frugter, Fuldkommenhedens Frugter i Paradisets Have — ja, til jer behøver jeg ikke at tale. I vil hellere synge:

Den Glæde, Søndagssolen saa, den har i Verden ej Mage.

Hvad troende i Spejlet saa, skal salige erkende.

Saa rejse vi til vort Fædreland, dær ligger ej Dag i Dvale.

osv. osv. — saadan som Grundtvig var den bedste til at give os det.

Saa har jeg da talt til de sløve og ubeslutsomme og bedt jer saa mindelig om at vaagne op.

Og jeg har talt til de ærlige Fornægtere og bedt jer tage Skridtet fuldt ud — ikke blive staaende i den halve Ærlighed; thi det er den værste Løgn af alle

Og jeg har talt til de lykkeligt troende og bedt dem nyde Glæden i fulde Aandedrag med sunde Lunger paa denne, Opstandelsens Dag.

Og saa er der dog nogen, jeg ikke har talt til — de tvivlende — eller de søgende — de, der gerne vilde tro, men ikke kan — eller skal vi kalde dem dem, der haaber. Er en saadan herinde, o, da hør mig min Ven, min Bror ell. Søster, det er godt, at du kæmper, bliv ved, bliv ved, slip aldrig Haabet, Vissheden gives dig i Guds Time.

Men paa denne Dag — o, jeg smiler til dig, hulker det til dig, hvisker det over den store Sten, der er væltet fra Graven: Lille Bror eller Søster, du, der staar derovre — jeg kan se ind i Graven herfra, hvor jeg staar, og, hører du, jeg ser: han er ikke derinde, han er der ikke, han er opstanden, o Gudskelov.

Amen i Jesu velsignende Navn Amen.

V 400 242 233 300

St 327 243 646 233